Baština pripada svima – zajedno čuvamo priče našega kraja

Kratka priča o vunenim čarapama

Ajdin Ćoralić

III razred JU Centar za slušnu I govornu rehabilitaciju Sarajevo

Imate li vunene čarape? Nosite li ih kada je hladno? Mrzite li ih što vas peckaju ili ih volite što vas griju?
Kratko ću reći da nema kraja i sela da nema svoj dezen vunenih čarapa. Ja ne volim one bijele. Takve nosi moj djed. Ja volim šarene. One moje mami stoje baš dobro. One su tihe i nikad je ne čujem kad hoda po kući.

Vunene čarape su se nekad plele u svakom selu. Nosili su ih svi. Nije bilo ovih modernih čarapa.
Mlade djevojke i čobani su čuvali ovce. Pjevali su i ašikovali.
Ovce bi gledale njihove ljubavi. Kada su ovce sretne, vuna je bolja i lakše se prede i plete.
Kada ovce vide tužne čobane, njihova vuna nije dobra, mrsi se i puca.
Nane su to znale i zato su tražile najbolju vunu. Od nje bi plele čarape unucima. Unuci bi ih poderali, a one bi krpile čarape i ružili ih. Nisu bile ljute jer su lako mogle isplesti druge čarape.

Vunene čarape se danas ne pletu kao nekad. Bilo bi dobro da ima neki kurs i da svi naučimo plesti čarape.

A ja volim planine, ovce i djevojke…